

a Gyulai
a in a k
Az üzlet
ája ren-
ok nevét
m volna
hazánk-
del szem-
hogy né-
agyar az
k ejteni.
nu Nel
nap óta
ni kíván-
nár meg-
n régen.
gdánffy
« meg-
s pök.»
t »Pfen-
öwinger
yul farka
övebben
él és Gi-
a valami
megadom
gyen. —
első jele
— Krisz-
? Akkor
erék; —
dben sok
gni néha
nyirkos
s, melyre
het, hogy
áságod-
levelkéd-
meg nem
szért nem
dektelen,

etöinket,
ani, hogy

gyok hasz-
m-épület,
tala.

um-épület.
v. társulat.

A REGGELI. (Lásd a 219. lapon.)

DIÁK-KALAND.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Személyek.

ÁNDOR }
 BÉLA } tanulók.
 MARISKA, szegény leányka.
 ÖREG SZÉNÉGETŐ.
 GYURKA }
 JANKÓ } fiai.

Történik az erdőben. Jobbra balra nagy szik-
 lák, fák; a háttérben rozzant szalmakunyhó.

Első jelenet.

Szénégető, majd Gyurka és Jankó.

Szénégető (kormosan, fejszével, lapát-
 tal a vállán jön.) A nap már delelőre jár,
 itt az ebéd ideje (Leül egy nagy köre s szer-
 számaikat leteszi). Az ám . . . csak ebéd
 volna!

Gyurka (szintén kormosan, szerszámok-
 kal.) No megjöttem én is, édes apám, éhes
 is vagyok, mint a farkas.

Szénégető. Vidd be a szerszámot és
 hozd elő az enni valót. Hát Jankó hol
 van? Az a lusta kis ficzko talán még most
 is alszik; (Gyurka összeszedi a szerszámot és
 bemegy a kunyhóba.) Maholnap ideje lesz,
 hogy Jankót is befogjam a munkába, va-
 lamit már ő is segíthet . . . vagy bekül-
 döm a faluba Jutka komámasszonyhoz,
 hogy tanuljon meg főzni. Persze, ha meg-
 tanulná! De a fiu nem való effélére. Csak
 kicserélhetném valami jó leányzóval . . .
 mert vászonceléd nélkül sehogy sem bol-
 dogulok. (Gyurka egy nagy fekete kenyérral,
 Jankó sajttal kezében kijönnek a kunyhóból.)
 No, adjátok ide, hadd szelek nektek. (A
 fiuk leülnek a földre, az öreg ad nekik kenye-
 ret és sajtot.)

Jankó (kelletlenül rágva a kenyeret.)
 De éd's apám, én már nagyon meguntam

ezt a sajtot . . . reggel, délben, este min-
 dig csak ezt rágiuk . . . adjon már valami
 egyebet.

Szénégető. Egyebet? Ejnye te válo-
 gató urfi, hát ugyan mi kellene?

Jankó. Hát . . . hát valami jó főtt
 étel . . .

Gyurka (sohajtv.) Hajh! de jó is
 volna, ha volna! Már nem is emlékszem,
 mikor ettünk egy kis meleget.

Szénégető (boszusan.) Elhallgattok
 mindjárt? Mit beszéltek a világba, mikor
 tudjátok, hogy nem lehet? Hát én nem
 szeretném, azt hiszitek? Minap csak azért
 hagytam abba a munkát, hogy a faluba
 mehessek és keressek valami jóra való
 leányt, a ki itt nekünk főzön, mosson,
 varrjon; huszonöt garast ígértem egy hó-
 napra, de hát azt hiszitek, akart velem
 jönni valaki? Az ám! Mind azt mondta,
 még száz forintért sem jön ide az erdőbe
 a farkasok közé. No, nem is csodálom.

Jankó (rongyos ködmönét mutatva.)
 Pedig az én ködmönkém már egészen szét-
 feslett, meg kellene varrni.

Szénégető. Varrd meg magad! Kü-
 lönben vagy hat hét mulva megint beme-
 gyünk a faluba, akkor majd próbálunk
 valamit. Most pedig bemegyek kissé pi-
 henni, aztán újra munkára! (Bemegy a
 kunyhóba, a fiuk a kenyérral és sajttal utána.)

*

Második jelenet.

Andor, Béla (fáradtan jönnek, kezökben nagy
 bottal, oldalukon szíjra erősített tarisznyával.)

Andor. Mondtam ugy-e, hogy ez a
 gyalogut sem vezet ki sehová. Tessék, itt
 vége a világnak. Ezek a sziklák végkép
 elzárják az utat.

Béla. (Jökedvően.) Annál jobb, ha tovább nem mehetünk; legalább megpihenünk, mert én legalább ugyancsak elfáradtam a bolyongásban, sőt meg is éheztem.

Andor. De magam is. Legokosabb lesz, ha itt leheveredünk és falatozunk.

Béla. Bölesen beszélsz! Elő a jó elemóziával. (Leveszik tarizсныáikat s a földre heveredve, hideg sültet, fehér cipót, gyümölcsöt szednek elő.)

Andor (mialatt eszik.) Addig kívántunk valami érdekes kalandot, míg végre megkaptuk. De hogy is tudtunk eltévedni ebben az erdőben, mikor már annyiszor jártunk benne!

Béla. Hahaha! Csakhogy ezen a tájon még nem jártunk ám soha. Te vagy az oka, te mondogattad, hogy itt bizonyosan találunk ritka növényeket és rovarokat. De nini! Ott valami kunyhó félét látok. Itt hát lakik valaki.

Andor. Ah, bizonyosan valami erdőcsész, vagy szénégető. Annál jobb, így már kitalálunk, majd utba igazítanak.

Béla. Ejnye, szinte sajnálom! Milyen érdekes kaland lett volna, ha eltévedünk! Bolyongunk az erdőben, aztán leszáll az éj s a hold világnál bagoly huhogás, farkas üvöltés ijesztgetett volna! Hahaha!

Andor. Nono, nem hiszem, hogy akkor is ilyen tréfás kedved lenne.

Béla. Micsoda? Talán azt hiszed, hogy megijednék? Olyan nincs! Akár ha valami éhes medve jönne is, bátran szembe szállnék vele, így ni! . . . (Zsebkésével vitéz állásba helyezkedik.) Megvárnám míg közel ér, aztán beledöfném a kést . . . így ni! (Nagyot szur a fonatosba.)

*

Harmadik jelenet.

Voltak. Szénégető, majd Gyurka, Jankó.

Szénégető (a kunyhó ajtajában észrevétlenül megjelen, félre.) Hát ezek miféle vándorlegények? Milyen pompás pecsenyék van!

Andor (Bélához, nem látva a szénégetőt.) No, tudod, egy zsebkéssel mégis csak bajos lenne agyon szurni a medvét. Ha puskánk volna!

Béla (botját kapva fel.) Oh, ha puskám volna, akkor nem félnék én akár a tigristől sem!

Andor (szintén fölkelve és botját fölkapva.) De ha én például haramia volnék és szintén volna puskám, meglepnék, rád fognám a puskát. (Czéloz a bottal.)

Béla. Oh, csakhogy nem várnám be, hanem én is elővennem a puskámat . . . (szintén czéloz) s nem ijednék meg.

Andor. De én sem ám.

Szénégető (kezében fejszét villogtatva, nagy orditással hirtelen kitör.) No most jaj nektek, meghaltok!

Andor (nagy rémülettel) Rablók! Se-

Béla (gitség!) Jaj! (Elfutnak.)

Szénégető (nevetve.) No, ezek ugyan gyönyörű vitézek! Tudom, meg sem állnak hazáig, a sok jó falatot pedig mind itt hagyták. Hé, fiuk, jertek elő!

Gyurka (előjönnek a kunyhóból.) Mi

Jankó (történt? Mi baj?)

Szénégető. Semmi baj, sőt nagyon jó zsákmányt szereztem. Hézzétek, itt a jó sült csirke, fehér cipó, gyümölcs . . . akár egy kis király is beérheti vele.

Gyurka (örömben ugrálva.) Ez már

Jankó (jó szerencse!) No most lesz

*

jó lakoma! (Összeszedik az eleséget és be-
mennek a konyhába.)

*

Negyedik jelenet.

Mariska, majd **Andor,** **Béla.**

Mariska (kezén kosárával, fáradtan jön.) Jaj Istenem, utóljára mégis csak eltévedtem. Pedig már ideje volna hazamennem. Szegény anyáskám majd aggódni fog miattam . . . az uraság is várja az epret . . . szedtem is szépen, tudom, meg lesznek elégedve s kapok talán két ezüst tizeskét is, mint a minap . . . akkor lehetek szegény beteg anyáskámnak holnapra valami jót. Olyan ebédet főzök neki, hogy mindjárt jobban lesz. De most pihennem kell kissé . . . nagyon elfáradtam. (Leül.) Csak egy-két perczig nyugszom, aztán szaporán neki indulok . . . szinte álmos vagyok . . . igen, gyorsan fogok menni . . . nem sokára . . . otthon leszek. (A sziklának támasztja fejét és elalszik.)

Andor (az egyik oldalról óvatosan belép.) Minden csendes . . . talán mégis csalódás volt az egész.

Béla (hasznólép a másik oldalról.) A veszedelem, úgy látszik, elmúlt. (Egymást megpillantva megrettennek, de aztán fölismerik egymást.) Te vagy, Andor?

Andor. Én hát! De téged nem is reméltelek többé itt látni. Ugyancsak elfutottál!

Béla. Én? Eszem ágában sem volt. De te, te ugyancsak hanyatthomlok menekültél!

Andor. Micsoda? Volt is eszemben! Én nem egykönnyen ijedek meg. De valami dörmögést, ordítást hallottam,

aztán láttam, hogy futsz, hát futottam utánad.

Béla. No, valljuk csak meg, hogy vitézül megfutottunk mindketten s azt sem tudtuk, miért. De most már folytassuk ebédünket.

Andor. Folytassuk! De ni ni . . . hiszen itt nincs semmi! . . . Hova lett?

Béla. (Szintén bámulva.) No ez furcsa . . . nincs itt egyéb az üres tarisznyánál . . . Az én jó sült csibém!

Andor. Hát az én pompás sonkám!

Béla. Igy jár, a ki mindjárt megijed és elfut.

Andor. Igy ám, a ki akkor vitézkedik, mikor nincs veszedelem.

Béla. De az mégis bizonyos, hogy volt valaki, a ki megijesztett . . . az a konyhá talán végre is zsványtanya . . .

Andor (meglátja az alvó Mariskát.) Nézd csak . . . egy kis leány! Hátha ő ette meg az ebédünket!

Béla. Az nem lehet . . . hiszen oly rövid idő alatt meg nem ehetne volna. (A konyhá felől zaj hallatszik.) Hallod? Ez megint az a dörmögő hang . . .

Andor. Vonuljunk félre és lessük meg . . . ott a szikla mögött nem lát senki . . .

Béla (botjával hadonázva.) És ha lát is . . . most már nem ijedünk meg.

Andor. Ugy van, nem ijedünk meg . . . csak óvatosak leszünk. (Elosonnak.)

*

Ötödik Jelenet.

Szénégető, **Mariska.**

Szénégető. (Még rágódva.) No, ez aztán jó lakoma volt! . . . Mióta szénégető vagyok, pedig annak Isten segítségével huszonöt

esztendeje, ilyen finom ebédet nem ettem . . a gyerekek pedig, tudom, megemlegetik még vén korukban is. Hi hi! Azok az ifuracskák ugyan könnyen ideadták az ebédjüket. (Meggillantja Mariskát.) Ni, hát ez megint kicsoda? Egy kis leányka! (Megrázza.) Hé! Ki vagy, mit keresel itt?

Mariska (fölgrik s szemeit dörzsöli.) Jaj, bizony elaludtam.

Szénégető. El bizony. De hát ki vagy?

Mariska. Mariska a nevem . . a szomszéd faluból vagyok és ep-részni jártam itt, de eltévedtem . .

Szénégető. Hm, eltévedtél? És talán ki sem talál nál innen?

Mariska. Bizony nehezen. Kérem szépen, mondja meg, merre jutok ki leghamarább. Nagyon sietős az utam.

Szénégető. Sie-tős? Ugyan miért lenne olyan nagyon sietős! Ilyen kis leánynak mi dolga lehet?

Mariska. Oh, nekem nagyon sok dolgom van . . anyácskám beteg, nekem kell mindent végezni a háznál.

Szénégető. Hm! Hát tudsz már valamit?

Mariska. Hogyne tudnék! Sütök, főzök, mosok, varrok, mindent végzek a ház körül. Nagy leány vagyok én már.

Szénégető (félre.) Ez éppen nekem való kis gazdasszony volna. (Fenn.) Hát tudd meg, kis leány, hogy aki e helyre téved, az többé ki nem szabadul, annak itt kell maradni.

Mariska (meglepetve néz.) Itt maradni? (Nevet.) Reám akar ijeszteni, bácsi, ugy-é? De kérem magyarázza meg nekem az utat, anyácskám már bizonyosan vár reám.

Szénégető. Már pedig hiába vár, mert itt maradsz nálam. Épen szükségem van egy ilyen ügyes leányra, aki főzön, mosson, varrjon nekem és két fiamnak.

Mariska (hevesen) De én nem akarok itt maradni, haza akarok

KESERVES KAPASZKODÁS. (Lásd a 223. lapon.)

menni!

Szénégető. Csak csöndesen! Már mondtam, hogy itt maradsz; nem is találhattam volna jobb szerencsét. Ne félj, jó dolgod lesz ám, még bért is fizetek.

Mariska. Nekem nem kell semmiféle bér, én nem akarok itt szolgálni, nekem

anyám mellett kell lennem. (Indul, de a szénégető utját állja.) Ereszsen! (Sir.)

Szénégető. Hiába minden sirás-rivás, itt maradsz és az én gazdasszonyom léssz.

Mariska (szabadulni igyekszik.) Nem, nem! Ereszsen!

Szénégető. Oh persze! Esztendeje keresek valakit, a ki szép szerivel ide jön, s nem találtam senkit. Most te utamba akadtál és itt maradsz. Előre, a konyhába! És ha nem lesz jó vacsora, akkor jaj neked! (Megragadja és vonszolja a konyhá felé.)

Mariska. Segítség! Oh Istenem! Szegény anyácskám! (El a szénégetővel a konyhába.)

*

Hatodik jelenet.

Andor, Béla.

Andor (óvatosan előlép.) Láttad?

Béla (szintén.) Hallottad?

Andor. Tulajdonképen segítségére kellett volna sietnünk annak a szegény leánykának.

Béla. Én akartam is . . . de egymagam nem bírtam volna vele s nem tudtam, te majd segítsz-e?

Andor. Hogy ne segítettetek volna! Kivált ha meggondoltam, hogy ez a semmi-revaló ette meg a mi jó ebédünket!

Béla. Ő és két fia. Hárman vannak, az még nem épen valami sok.

Andor. Nem ám . . . és mi megfutottunk . . . s szemünk láttára engedték azt a szegény leánykát elrabolni. Gyönyörű diákok vagyunk! Ha ezt megtudják barátaink, szép hírünk lesz!

Béla. Persze, persze . . . csak hogy az a szénégető nagyon erős kamasznak látszik . . .

Andor. Erős . . . Erős! Nekünk is van öklünk. Egy szó mint száz, ki kell küszörlőnünk a csorbát (A konyhából Mariska segélykiáltása hallatszik.) Hallod? Utóljára még megölik azt a szegény gyermeket. (Rohan a konyhá felé.)

Béla (megfogja.) Ne hirtelenkedjünk. Ha bemegyünk, valami fejszével még ketté hasítja a koponyánkat. Fegyverünk nincs, erővel nem bírnak velük.

Andor. De hát mit tegyünk? Valamit kell tennünk.

Béla. Hát nem vagyunk-e diákok? Nem tudnánk valami ügyes fortélyt kigondolni? Legelőször is ki kell ide csalnunk azt a vén gonosztevőt. Ugy láttam, eléggé együgyű, hogy ravasz csellel kifoghassunk rajta. Várj csak, mindjárt kicsalom. (A konyhá közelébe megy és sebesen hadarva szavalja:)

*Caulis, collis, fustis, follis,
Fascis, axis, piscis, orbis,
Postis, ensis, torquis, unguis,
Vermis, lapis, vomis, anguis,
Pulvis, sanguis et cucumis
Masculini sunt generi.*

Andor (nevetve.) Ezért a latin tanártól okvetlenül kiűnőt kaptál volna.

*

Hetedik Jelenet.

Voltak, Szénégető.

Szénégető. (A konyhából előlépve.) Miféle szélkelep kepel itt? Kik ezek? Hé, kik vagytok, mit ólalkodtok itt?

Béla. Hát . . . hát csak szerencsés jó napot akartunk kívánni és megkérdezni, hogy jónak találta-e az ebédünket?

Szénégető. Miféle ebédet? Mi közöm a ti ebédetekhez?

Andor. Oh! Singularis, pluralis, nomen, pronomen, punctum!

Szénégető (bámészan.) Micsoda? Hát az miféle madár nyelven beszél?

Béla. Az a titkos bűvös nyelv... barátom csak azt mondta, hogy szegény embereknek mindig szívesen szolgálunk afféle kis csemegével s ha tetszik, hát barátságot köthetünk.

Szénégető. Eh mit! Menjetez Isten hírével! Nem való nekem az efféle barátság.

Andor. Oh, oh! Imperfectum! (Fenyegetőleg.) Plusquam perfectum!

Szénégető (meghökkenve.) No no, mi az már megint?

Béla. Oh, barátom csak boszankodik, csodálkozik, hogy kend visszautasítja ajánlatunkat. Pedig csak javát akarjuk; mindennap ehetnék olyan ebédet, mint ma.

Szénégető. Igazán? No, a már valami. Hát aztán, hogy lehetne ahhoz hozzájutni?

Béla. Meg kell szerezni azt a titkos tudományt, melylyel mi bírunk. (Fölveszi az egyik tarizsnyát.) Látja ezt a tarizsnyát?

Szénégető. Látom hát, — üres.

Béla. Ohó, az csak látszik. Ez nem tarizsnya igazán, hanem bűvész süveg, a ki a fejére huzza, minden kincset meglát, ami a föld alatt el van rejtve.

Szénégető. (Hitetlenül.) Az ám... igaz is az.

Andor. Talán bizony nem hiszi? Pedig csupa igazság. Mi ketten már félesztendeje járunk szerte a világban, vigan élünk s tarizsnyánk annyi kincset szerez, a mennyi csak kell.

Béla. És jó emberekkel szívesen megosztjuk titkos tudományunkat.

Szénégető. És én is találnék kincset?

Béla. Hogyne! Ha nem hiszi, próbálja meg, hiszen a próba nem árthat. Huzza a fejére ezt a tarizsnyát.

Szénégető. (Kétkedve.) Hm... ha igaz volna... ha tudnám, mi van ebben a csodatarizsnyában...

Andor. Hát nézzen belé.

Szénégető. És nem jár vele semmi veszedelem?

Béla. Isten mentsen!

Szénégető. No jó, hát megpróbálok... te tegyétek félre azokat a botokat.

Andor. Oh, talán bizony fél tőlünk? No de legyen, botjainkat félretesszük, így ni. (Félreteszik a botokat.)

Szénégető. Most hát adjátok ide azt a csodatarizsnyát.

Béla. Jaj, azt már még sem tehetjük... ki nem adhatjuk a kezünkől... Kend szépen behaladhatna vele a kunyhóba s mi aztán üthetnők bottal a nyomát. Majd én magam teszem fel.

Szénégető. Jól van no, hát próbáljuk meg. (Leül egy köre.)

Béla (ráhuzza a szénégető fejére a tarizsnyát.) Így ni, csak várjon egy-két perczig türelemmel. (Halkan Andorhoz.) Gyorsan a szíjjat, kösd meg a kezét, míg én a tarizsnya szíjját a nyakára kötöm.

Szénégető. Még mindig nem látok semmit... nincs ebben a bolond tarizsnyában semmi.

Béla. Dehogy nincs! (Andor hirtelen megkötözi a szénégető kezét, Béla pedig a ta-

(Folytatása a 218. lapon.)

BUDAPESTI KÉPEK: A KIRÁLYI PALOTA. (Lásd a 219. lapon.)

(Folytatás a 215. laphoz.)

risznya szíjját erősen odaköti a szénégető nyakára.)

Szénégető. Hohó! Mi az, mit csináltak? Eresszetek szabadon! Hej, Gyurka, Jankó!

Andor. Egy szót se, mert különben rögtön keresztül metszem a torkodat, vén gonosz! (Odaérinti a kés nyelét.) Érzed? Csak egy szót, és meghaltál!

Szénégető. Jaj! Oh, a semmire való! Megálljatok, megfojtalak!

Béla. Ha nem maradsz nyugodtan, megkóstolod a botjainkat, elverünk, mint a kétfenekű dobot. Akarod?

Szénégető. Jaj, ne bántsatok! Inkább mondjátok, mit akartok hát tőlem?

Andor. Azt mindjárt megtudod.

Béla. Most okosan járjunk el. Várj csak! (Kissé gondolkozik.) Igen, így jó lesz. (A szénégetőhöz.) Kiálts nagyobbik fiadnak, hogy jöjjön elő, de csak ő maga!

Szénégető. Mit akartok vele?

Andor. Szót fogadj, különben levágom a füledet. (Fülön fogja.)

Szénégető. Jaj, jaj! Hivom már! Gyurka! Gyurka!

*

Nyolczadik jelenet.

Voltak. Gyurka, később Jankó, Mariska.

Gyurka (előjön a konyhából.) Itt vagyok édes apám! (Andor és Béla, kik a konyhá ajtajánál lesben állottak, Gyurkára rohannak, Andor megkötözi kezeit, Béla a másik tarisznyát ráhuzza a fejére.) No, mi ez? Mit csinálnak velem! Segítség!

Béla. Csitt! Egy szót se, különben meghalsz. Ülj ide a földre és maradj csendesen (Leültetik.) Nem lesz semmi bajod.

Gyurka. Jól van no ... hiszen én nem bánom ... De hát miért?

Andor. Hallgass! (Bélahoz.) Most már mi vagyunk az urak, attól a harmadiktól nincs mit tartanunk. (A szénégetőhöz.) És most, vén gonosz, megvallod-e, hogy szándékosan riasztottál meg minket az imént, hogy ebédünket elkaparítsad?

Szénégető. Megvallom, meg; csak vegyétek már le a fejemről ezt a tarisznyát.

Béla. Ohó, nem oda Buda! Hogy ebédünket megettétek, az még hagyján; de egy szegény kis leányt is elraboltál, — hol az a leányka?

Szénégető. Miféle leány? Nem tudok róla semmit.

Béla. Nem? No, hát a fél füledet levágjuk, aztán a másikat, azután az orrodát, majd lassacskán talán eszedbe jut. (A kés nyelével érinti a szénégető fülét.)

Szénégető. Jaj, kegyelem, ne bántsatok! Igaz hogy egy kis leánykát találtam itt és bevitem a konyhába ... de mit érdekel az titeket? Nekem szükségem van itt efféle kis gazdasszonyra.

Andor. Igazán? De az anyjának is szüksége van reá s mi jogod van őt kényszeríteni, hogy itt neked szolgáljon? Hol van?

Szénégető. A konyhóban van ... megkötöztem, mert szökni akart.

Béla. Ugy! Most tehát hívd kisebbik fiadat és parancsold meg neki, hogy vezesse elő a leányt.

Szénégető. Nem, a leányt nem adom.

Andor. Nem? No hát akkor vágjuk szurjuk. (Kezdik szurkálni.)

Szénégető. Jaj jaj jaj! Hivom már!
Jankó! Jankó fiam!

Jankó (előjön a konyhából.) Itt vagyok, édes apám . . . Nini! Hát ez mi? Édes apám is, Gyurka is, tarisznyába bujtak!

Szénégető. Oh ezek a gézenguzok!
Béla. Levágjam az orrodát? Tudod-e mit parancsoltam?

Szénégető. Igenis. Jankó fiam, oldozd fel azt a kis leányt és vezesd ide.

Jankó. Igenis. (El a konyhába.)

Szénégető. De most már ti is oldozzatok fel.

Andor. Csak türelem! Attól még messze vagyunk!

Mariska (Jankóval előjön a konyhából.) Oh Istenem, mit akarnak már velem! (Sir.) Bocssássanak szegény beteg anyámhoz! Oh bocssássanak!

Béla. Légy nyugodt, jó leányka, épen abban fáradoztunk, hogy téged megszabadítsunk és szépen sikerült is. Oh, de a diákon nem lehet olyan könnyen kifogni.

Mariska (örömmel.) Igazán? Szabad vagyok?

Andor. Szabad bizony. S mi magunk fogunk haza kísélni. Hej, te Jankó! Te bizonyosan tudod innen a legrövidebb utat a faluhoz; elvezetsz s ha fél óra alatt kiérünk az erdőből, kapsz egy tizest.

Jankó. Oh, csak bizzák reám, egy pár percz alatt kivezetem.

Béla (a szénégetőhöz.) Titeket pedig hogy eszetekbe ne juthasson utánunk jönni, egyelőre így hagyunk itt. Jankó, majd ha visszatért, megszabadít, holnap pedig a csoda tarisznyáinkat behozd a fa-

luba, különben följelentjük a birónak, hogy támadtál reánk fejszével s raboltál el egy kis leányt!

Szénégető. Meglesz, meglesz, csak ne bántsanak!

Andor (kézen fogva Mariskát.) Most hát menjünk vigán haza! Előre Jankó! Előre mind!

— (Függöny legördül.) —

A reggeli.

(Képpel a czimlapon.)

ÖRVENDETES szaporodás,
A czirmosnak fia lett!
Öröm nézni a kosárban
A bambácska kicsiket.

Az egyik cziczácska szundit
S puha ágyának örül.
Mögötte a kis fekete
Nagy mérgesen néz körül.

Elötte egy szalmaszállal
A tarkácska küzködik;
A tejecke fris szagára
Oda fut a negyedik.

Az apró cziczák mamája
Üdvözlí jó Esztikét:
Mert ez hozza nagy fatálban
A reggeli tejecekkét.

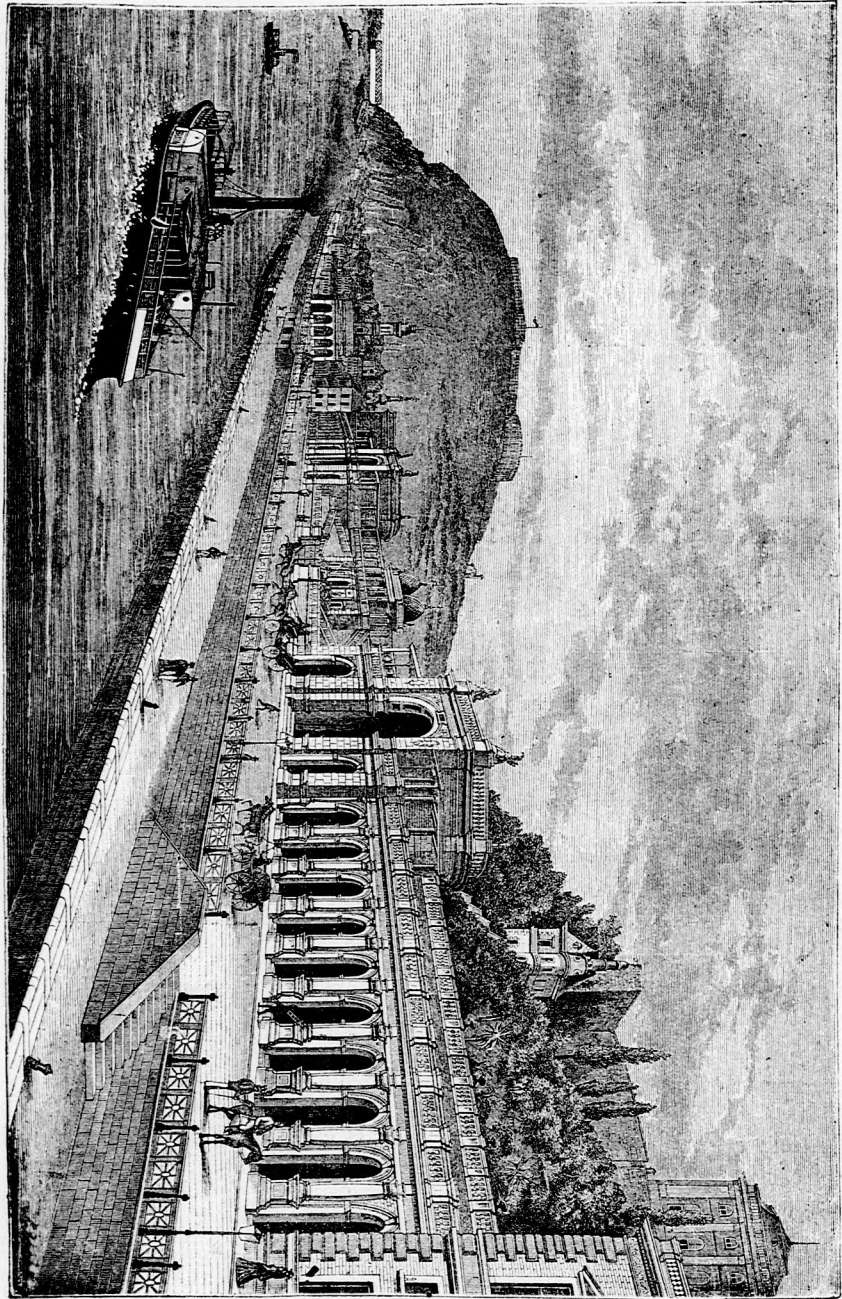
BUDAPESTI KÉPEK.

— A királyi palota. — A budai part. —
Az új dalszínház. —

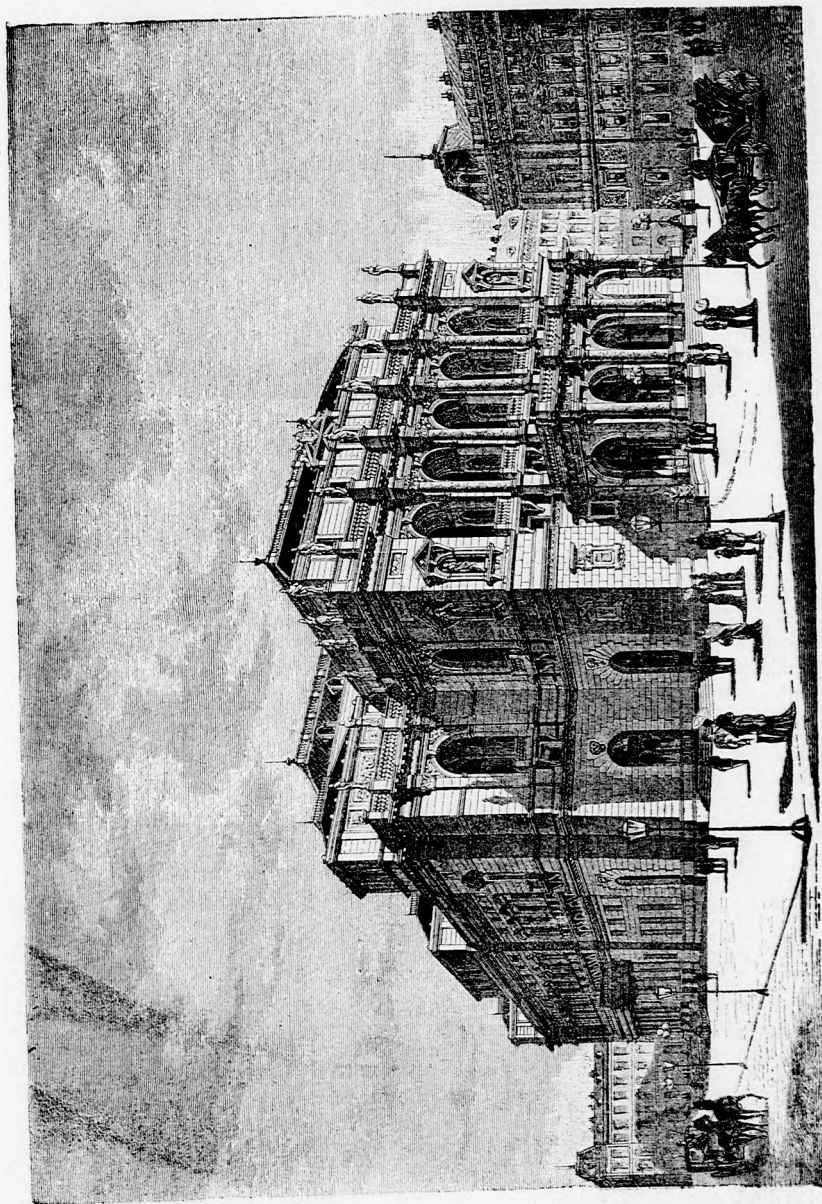
(Képekkel a 216—217., 20. és 221. lapokon.)

TUDOM, sok, nagyon sok kis olvasóm van a vidéken, a ki még soha sem járt hazánk szép fővárosában Budapesten s csak leírásokból, képekből ismeri. És ha egy-egy szép képet látnak, bizonyosan sokan gondolnak olyanformát is: »De szép lehet az a Budapest, de szeretném látni!«

(Folytatása a 222. lapon.)

BUDAPESTI KÉPEK: A DUNA PART. (Lásd a 219. lapon.)

BUDAPESTI KÉPEK: AZ ÚJ DALSZÍNHÁZ. (Lásd a 219. lapon.)

(Folytatása a 219. laphoz.)

Igaza is van, hogy szép a mi magyar fővárosunk és sok látni való van benne, nem úgy mint régente, mikor még én olyan kis fiu koromban először kerültem ide a fővárosba. Akkor is már jókora város volt ugyan, de bizony mégis csak kicsike a mostanihoz képest és nem is valami sok szép látnivaló volt benne. Mert a mi magyar fővárosunk aránylag igen fiatal város és most olyan, mintha serdülő ifju volna, napról napra szebben fejlődik. Más országok fővárosai sok száz esztendő óta állanak, sőt vannak olyanok is, melyek ezer esztendőnél régebbek és lassan, folyton épülnek. De Budapest ezelőtt száz esztendővel ugyancsak jelentéktelen kis helyecske volt, olyan, hogy most akárhány vidéki város sokkal különb. A Duna jobb partján ott állt ugyan az ős Budavára, hol hajdan Mátyás király fényes palotája tündökölt; de csöndes kis város vált a hajdani királyi székhelyből. A Duna másik partján pedig az akkori Pest városa csak afféle kis fészek volt, keskeny utcákkal, alacsony házikókkal és alkalmasint senki sem gondolta, hogy itt valaha még olyan nagy város lesz, melynek szépségét még a külföldi utasok is megbámulhatják.

Mikor én kis fiu voltam, akkor már valamivel szebb és nagyobb volt Budapest, de, mint mondtam, még akkor is nagyon messze volt a mostanitól. Élt azonban akkor egy dicső emlékü férfit, ki mindent elkövetett, hogy a magyar főváros szépüljön és emelkedjék: e férfit József nádor volt. És amit ő elkezdett, azt azóta mások buzgón folytatták s Magyarország ma már büszke Budapestre, a szép fővárosra, mert egész Európában alig van tiz-tizenkét város, mely nagyobb és szebb volna.

A hol azelőtt kicsike házikók állottak, ott most fényes paloták, óriási épületek emelkednek hosszú sorokban, egész utcákat képezve s még e szép épületek között is kiválnak a különféle köz-

épületek, melyek nem egyes embernek, hanem az ország javára szolgálnak. Ott van a nemzeti muzeum, melyben tömérdek kincs van összehalmozva: mindenféle gyűjtemények, képek, régiségek, könyvek, állatok, rovarok, növények stb., melyeket mindenki ingyen megtekinthet, hogy tanuljon, gyönyörködjék; ott van a tudósok palotája az akadémia, aztán a művészek háza stb. Hajdanában nem volt egyetlenegy magyar színház sem, most pedig már háromban játszanak, a negyedik pedig, melyet egyik rajzunkon láttok, most épült s nemsokára megnyitják; ez még pompásabb lesz az eddigiéknél, és két millió forintba került. Ebben csupán dalműveket fognak előadni s fővárosunknak ez lesz egyik legszebb látnivalója.

Hogy Buda és Pest közt a hatalmas Duna folyik végig, azt kétségkívül tudjátok. Hajdan a folyó igazán elválasztotta a két várost, de most a két városból már egy lett; hajdan nyáronkint ingadozó hajóhidon lehetett csak átjutni egyik parttól a másikra, télen pedig, mikor a hajóhidat elbontották és jég zajlott a Dunán, hát akkor bizony sehogysem lehetett, vagy csak életveszéllyel. Most három gyönyörű állandó hid köti össze a két partot s e hidakról pompás kilátást élvezhetni a két part mentén emelkedő palotákra. Most a meddig a Duna a város közt folyik, mindkét oldalon roppant költséggel és nagy mesterséggel olyan egyenes, kifalazott partokat építettek, hogy egészen kényelmesen lehet rajtok járni, kocsizni: itt kötnek ki a gőzhajók s a parton felhalmozott portékát könnyű szerrel be lehet rakni a hajókra. Egyik rajz mutatja, milyen ez a kőpart. Épen a budai partot mutatja rajzunk, azt a részt, hol a várhely emelkedik fölötte a királyi palotával.

Ugyanazon a helyen, hol hajdan a Mátyás király palotája állott, ott van most is az új királyi palota, melyben szeretett királyunk sokszor időz, intézve az ország

1
dol
kér
gyö
leg
szé
pár
föp
s a
dik
fels
a p
élet
ság
heg
látt

I

A

és kö
nek.
kére,
elvé

jósziv

dolgait s meghallgatva azokat, kik hozzá kérelemmel fordulnak. A palota előtt gyönyörű kert terül el a hegy oldalán, legalól pedig ismét a palotához tartozó szép épületek emelkednek, melyek csak pár évvel ezelőtt készültek el. Magát a főpalotát is még meg fogják nagyobbítani s a király székhelye mint korona emelkedik a magyar főváros fölött. A palotából felséges kilátás nyílik a hatalmas Dunára, a pesti oldal palotáira, a főváros pezsgő életére s tul rajta a messze elterülő síkságra, a másik oldalon pedig a szép budai hegyekre. Az idegen, a ki ezt egyszer látta, nem felejtí el soha többé!

Keserves kapaszkodás.

(Képpel a 213. lapon.)

DE NEHEZEN kapaszkodik,
Ugyan csak megszuszakodik
Danika!
Aligha
Eljut ma a saráglyáig.
Pedig nénje húzza váltig,
Lélegzete elfogytáig.
Rettentő nagy földadat!
No csak, ne hagyj magadat!
Nem elég
Magában a segítség.
Sokat tesz az akarat;
Dani, ne hagyj magadat!

A VÁLOGATÓS LEGÉNYKE.

— Tanulságos történetke. —

ALLOD-É anyjukom, szólt egy napon Korpás molnármester a feleségéhez, egy szegény fiu áll odakint és könyörög, fogadjuk fel valami cselédnek. Épen szükségünk volna ilyen legénykére, a ki mindenféle könnyebb munkát elvégezzen a ház körül.

— Igazad van, fogadjuk fel, szólt a jószívü molnármesterné.

Eképen Miska beköltözött a malomba. Itt most ugyancsak jó dolga volt: nem koplalt, mint azelőtt, mert bizony szegény legény volt, otthon szüleinél nem maradhatott, mivel ezek sok apró gyerekekkel alig tudtak megélni, Miska pedig már elég nagy volt, hogy maga keresse meg a kenyerét. Örülhetett, hogy olyan jó emberekhez jutott, mint a molnárek.

Hetek, hónapok multak s Miska már egészen otthon érezte magát a malomban, sőt nagyon is otthonosan kezdte magát viselni. Reggelire egy pohár tejet kapott és jó fehér kenyeret; de nemsokára zugolódni, panaszkodni kezdett, hogy ő nem kis macska, neki nem kell a tej, meg is betegszik tőle.

— Jól van no, szólt a molnárné, ezentul hát szalonnát kapsz reggelire.

Néhány napig meg volt elégedve, de aztán megint csak zugolódott és panaszkodott, hogy az ő gyomra nem bírja meg az ilyen kövér reggelit, valami egyebet adjanak neki. A jó molnárné most is meghallgatta és keresett neki egyéb reggelit, de alig mult egy pár hét, Miska már megint csak a régi nótát fújta. Sőt ezzel nem érte be, hanem panaszkodni kezdett az ebéd ellen is, pedig a molnárlégények s a többi cselédek nagyon meg voltak elégedve; utóljára pedig azt kezdte beszélni, hogy az bizony nem szép dolog, amit a molnárné tesz, hogy maga és férje bővelkednek minden jóban, embereiknek pedig holmi hulladékot dobnak oda.

De már erre kifogyott a jó molnárné türelme is és a válogatós legénykét kikérgette a házból, boszusan mondván:

— No hát menj és keress olyan helyet, a hol csupa libapecsenyén fognak tartani.

Miska elment s a malomban ezután nyugodtan éltek tovább, panaszkodni senkinek sem jutott eszébe. Lassan-lassan el is felejtették Miskát s több esztendő mult, de hírét sem hallották.

Egy napon a molnármester a városba utazott különféle dolgait végezni. A mint az utcán megy, szemébe tűnt egy nagyon szegényesen öltözött legény, a ki, mert épen dél volt, egy darab fekete kenyeret evett ebédre.

— Nini, hiszen ez Miska! szólt a molnár.

Miska is megismerte hajdani gazdáját s midőn ez kérdezte, hogy hát miként folynak dolgai, Miska szomoruan elpanaszolta, hogy bizony nagyon rosszul, mert szegény napszámos, alig keres egy kis fekete kenyérré valót.

— Éz baj, szólt a molnármester, mert ugy emlékszem, még a jó meleg étellel sem voltál megelégedve, nagyon finyás a gyomrod.

— Jaj gazd'uram, sokszor megbántam már én akkori esztelenségemet! Milyen jó dolgom volt! Azóta pedig már molnárlegény lehetnék a javából, most pedig száraz kenyéren kell rágódnom. Ha még egyszer visszajuthatnék a malomba, de megbecsülném magamat!

— Sajnálom, Miska fiam, de nincs szükségem reád. Nesze egy pár tizeske, legyen egyszer jó napod. Ha szorgalmasan dolgozol, majd jobbra fordul sorsod s tudom, nem léssz többé afféle válogatós legényke!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XX. köt. 12. számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Kikötő“

Helyesen fejtették meg: Dániel Elemér, Bárány Ernő, Sternberg Endre, Dulácska Géza, Paczka Margit, Springer Ernő, Bogvay Kornél, Babics Margit, Ihász Sarolta és Irma, Burger Vilma és Frigyes, Hittler Gizella, Frey Ottó, Harkai Gyula, Beer Klotild és Olga, Bachrach Ernő, Ringer László, Reinhardt Mariska, Singer Adolf, Latzkó Klára, Wohlfarth Anna, Willóner Judit, Czabalay K. (keresztnevedet is ird ki. F. b.), Frank Anna, Szily Margit, Berthóthy Lujza, Károly és István, Horovitz Lajos,

Szapáry Ilma, Waizenkorn Irén, Németh Mariska, Blaskovics Fridolin, Mader Ferencz, Karsay testvérek, Wagner Rudolffina, Kohner Aladár és Jenő, Mokry Imre, Spitzer Kornélia, Rausch Sarolta és Elza, Szeremley Barna, Scholtz János, Szalacsy Gizella, Fürdős Lujza és Gizike, Schwarz Lajos, Bankos Irénke, Wieser Pista, Angyal Pál, Mendl Hermína, Miklós és Jakab, Stessel Aranka, Szüllő Géza, Berndorfer Dezső, Bloch Róza és Adolf, Freudenberg Jenő, Lajos és Andor, Berger Jenő, Vértessy Aranka, Seidner Adél, Singer Alajos, Békey Nándor, Eisler Ernő és Béla, Thassy Árpád, Kohler Irma, Boros József, Tájkerty Berta és Ida, Reismann Nellike, Tyro Erzsébet, Holzwarth Lajos és Károly, Révy Laczi, Kertész Nándor, Tódor és Róbert, Kövér Miklós, Igaz Károly, Strasser Aladár és Ottó, Csukássy Jenő, Kepf Irén, Ullmann Sarolta, Gyula és Antal, Frantz Miklós, Capelle Vilma, Kunstädter Bezső, Marchal Eugénia, Janka, Viktoria és József, Kelecsényi Lujza, Fligl József és Sándor, Tomka Sárika, Molnár Hajnalka, Auber testvérek, Ehrenreich Rudolf, Csiki Ilona és János, Fülöpp Regina és Kálmán, Szirmay Iván és Elek, Dókus László, Gyalokay Jenő, Jusits Elemér, Mandl Géza, Bolemann Jenő, Beer Gyula és Lajos, Deutsch Lipót, Schönfeld Blanka és Márta, Klobusiczky Livia, Pfeifer Izidor és Gyula, Hauszner Emma, Ilka és Józsi, Ensel Szeréna, Hortenzia és Kálmán (sajátkezü irást kívánok. F. b.) Egyekiz. iskola növendékei, Józsa Gyula, Hübner István, Dezsőffy Jani és Aurél, Gábrriel Zoltán, Hanuszka Anna, Roxer Terézia, Jeney Kornélia, Dióssy Sárika és Mariska, Balásfy Irén, Müller Malvin és Adél, Maár Gyula, Babinetz Berta, Nagy Irma és Ida, Stauber Józsi, Styukovszky Margit, Finály Lajos és Gábor, Manek Regina, Puffler Aladár, Schwarz Benő, Szemenyei Andor és Kornél, Szilágyi Viktor, Liszauer Jolán, Lénárd és Arnold, Deutsch Katicza, Halmosy Stefánia és Andor, Uranovits Margit, Kollerich Margit és Béla, Jurenák Erzsike és Gyula, Trux Hugó, Minich Samu, Bajusz József, Stokinger Ella és Mari, Bertha Aladár, Brüll Mór, Faschó-Moys Margit, Magyar Kornél, Zellerin Vilma, Gyula és Károly, Süss Gyula, Fisch Paula és Lajos, Ebeczky Matild, Lengyel Béla, Kelemen Irén, Blau testvérek, König Béla, Berkovits Aranka, Ferenczy Evelin, Auer Imre (és nem »Imre Auer«, F. b.), Jozippovics Pista, Vlasic József, Pilsák Rudolffin, Wensler Irénke és Aranka, Szénásy Ilka, Altmann Ilona, Engel Ernő, Spitzer Pál, Stein Rikhard, Pintér Hermína és Berta, Büchler Ernő, Galgóczy Margit és Eteika, Szeremley Konstancia, Bartha Ilona, Rikhard és Félix, Havas Ilonka, Géza és Miklós, Sényi Géza, Kardos Frida és Irma.